

KARDEŞLİK, ADALET, BARIŞ

26 Kasım, Cumartesi, Saat: 15.00, Tünel'den-Taksim'e

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

Sayı 424 ■ 22 Kasım 2011 ■ Fiyatı: 1 TL

AFET DEĞİL CİNAYET

Depremden sonra Van'ı soğuk vurdu

ÇOCUKLAR SOĞUKTAN ÖLÜYOR

■ **İçişleri Bakanı:**

“Saray gibi çadırları var”
“Bütün yaralar sarıldı”

■ **Başbakan:**

“Ağustos ayına kadar
dişinizi sıkın”

■ **Maliye Bakanı:**

“Deprem paralarını duble
yol yapımına harcadık”

■ **Van Belediyesi:**

“Yardımları halka ulaştır-
mamıza engel oluyorlar”

■ **Ölen çocuk sayısı:**

3'ü çadırda çıkan yangın-
dan, diğerleri soğuktan
şimdiye kadar 5 çocuk
öldü.

■ **Van'da ısı gece eksi 15**

Van'da son otuz yılın en
soğuk kışı yaşanıyor. Halk
büyük kalabalıklar halinde
çok küçük naylon çadırlar-
da yaşamaya çalışıyor.
Kışın yeni başladığı
düşünülürse, bu koşullar-
da daha çok çocuğun
ölmesi kaçınılmaz

Reşit ELÇİN
Van'dan
bildiriyor S. 2

Deprem öldürmez devlet öldürür!

23 Ekim ve 10 Kasım'da Van'da gerçekleşen depremler yüzbinlerce insanın şehri terk etmesine yol açtı. Resmi rakamlara göre bu sayı 500 bin civarında ve kaçış hala sürüyor.

Çevre ve Şehircilik bakanı Erdoğan Bayraktar, Van'daki depremin en fazla 100 bin kişiyi etkilediğini, bu 100 bin kişi için Van ilinin afet bölgesi ilan edilemeyeceğini, Başbakan Erdoğan ise afet bölgesi ilan edilmesi durumunda en ufak bir çivi çakılması bile söz konusu olamaz demişti. Son tespit doğru!

Ancak bu sözler durumu açıklamıyor, çünkü Van Ticaret ve Sanayi Odası ilk depremden 2 hafta sonra şehri terk edenlerin sayısını 370 bin olarak açıklamıştı. 2. depremin ardından ise kaçışlar hızlandı ve devlet bazı vatandaşları Batı'daki tesislere yerleştirmeye başladı. Yani depremden direk etkilenenlerin sayısı 100 bin değil 100 binler. Diğer yandan Başbakan'ın söyleyemediği ise şu; Van afet bölgesi ilan edilirse kimse bir çivi bile çakamayacak, çünkü bütün çivileri devlet çakacak.

1959 yılında çıkartılan Umumi Hayata Müessir Afetler Dolayısıyla Alınacak Tedbirler ve Yapılacak Yardımlara Dair Kanuna göre afet bölgesi ilan edilen yerlerdeki tüm uygulamaları sınırları dahilinde belediyeler üstleniyor, yapılacak ödemeler ve harcamalar borçlandırılmaya tabi tutuluyor. Bu demek oluyor ki yıkımlar da dahil tüm masrafları devlet karşıyor.

Bu durumda en can alıcı soru Van neden afet bölgesi ilan edilmedi. Yani, ilk depremden sonra yardımların ulaşımı, dağıtılması gibi durumlarda Van Belediyesi'ni bir araç olarak görmeyen, dışlayan, yanlış bilgiler vererek halkın gözünde belediyenin itibarını düşürmeye çalışan devlet, Van'ı neden afet bölgesi ilan etmedi?

Bu sorunun en açık cevabı, Türkiye Cumhuriyeti devleti işgal ettiği

toprakların yönetimini aynı demokratik özerklik talebinde olduğu gibi Kürtlere vermek istemiyor.

Devlet, Van halkını siyasi rakibi olarak gördüğü BDP'ye karşı kışkırtıyor. Bölgeye gelen tüm çadırlara el koymasına rağmen kriz masasından çadır talep eden insanların belediye yönlendiriyor. Türk gazeteciler ise açık olan hastane sayısını bilmediği için belediye başkanını suçluyor.

Bu durum devlet algısının değişmeye başladığı Kürdistan'da geçmişe dönüş sinyallerinin dile getirilmesine yol açtı. Son zamanlarda işlediği savaş suçları, 6 yaşındaki çocukların göz altına alınması ve Van'ı sırf Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı coğrafya olmasından ötürü afet bölgesi ilan etmemesi Kürtlere yönelik sistematik ayrımcılığın devam ettiğini gösteriyor.

Reşit ELÇİN

Küresel ısınmada geri dönülemez noktaya çok yakınız

1 ay içinde yayınlanan bilimsel raporlar kapitalizmin yarattığı korkunç gerçeği sergiliyor.

Gezegemizin sıcaklığındaki 2 derecelik artış milyonlarca insanın ölmesi ve canlı türlerinin yüzde 60'ının yok olmasına neden olacak. Uluslararası Enerji Ajansı'nın (UEA) raporuna göre çoktan 1,5 derecelik ısı artışı gerçekleşti ve eğer sera gazı emisyonlarını kısmak için radikal adımlar atılmazsa 5 yıl içinde geri dönülemez nokta geçilecek. UEA, enerji kaynaklı sera gazı salınımının 2010 yılında 30,4 gigatona ulaşarak tarihi bir rekor kırdığını açıkladı.

Birleşmiş Milletler'e bağlı Dünya Meteoroloji Örgütü'nün raporu da aynı bulguları gösteriyor. Küresel ısınmanın başlıca nedeni olan ve fosil yakıtların (kömür, petrol, doğal gaz) tüketilmesi sonucu açığa çıkan

karbondioksit oranı sanayileşme dönemine göre yüzde 39 oranında arttı. Sıcaklık ölçümleri yapılmaya başlandığından bu yana dünya en sıcak 10 yılını yaşadı.

İklim Değişimi Tarım ve Gıda Güvenliği (CCAFS) adlı kuruluş, sıcaklık artışının geniş bir coğrafyada dengeleri kökten sarsacağını söylüyor.

Küresel ısınma konusunda uluslararası otorite olan Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Paneli'nin (IPCC) raporu ise yakında açıklanacak. Raporun medyaya sızan özeti durum vahim olduğunu söylüyor. IPCC, hortumlar, sıcak hava dalgaları, tufanı yağmurlar kuraklık gibi olayların dünyayı dengsiz bir biçimde vuracağını söylüyor ve "felakete hazır olun" diyor.

Bilimsel raporlar yalın bir gerçeğe

işaret ediyor: Eğer önümüzdeki 5 yıllık süreçte küresel ısınmayı yaratan sistem değiştirilmezse (ki bu sera gazı kullanımının yüzde 90 oranında azaltılması, yani petrol, kömür ve doğal gaz kullanımından vazgeçilmesi demek) dünya insan ve birçok canlı türü için yaşanamaz bir yere dönüşecek.

Bilim insanları ve aktivistler bu gerçeği haykırsa da kapitalist dünyaya yön veren şirketler ve burjuva siyasetçiler somut-radikal önlemler almaya yanaşmıyor.

Onlar felaketi hazırlıyor, biz ise bu felaketi durdurmak için kapitalist sisteme son vermek zorundayız. Devrimci sosyalistler ve antikapitalistler, önümüzdeki birkaç yılda küresel ısınmayı önlemek için alınması gereken tedbirlerin bir an önce yerine getirilmesi için harekete geçmeli.

CHP, Dersim'de katliam yapan ve bunu savunanların partisidir

"Dersim Katliamı'nın sorumlusu devlet ve CHP'dir. Atatürk de bu olaylardan haberdardır." CHP Tunceli milletvekili Hüseyin Aygün'ün bu sözleri CHP'nin gerilikte sınır tanımayan bir parti olduğunu gösterdi.

Katliamı gerçekleştiren devlet partisinin aynı çizgide yürümesini savunan ulusalcı milletvekilleri ayaklandı ve Aygün'ün partiden atılmasını istedi.

"Atatürk isyancılarla masaya mı oturdu, analar ağlamasın mı dedi?" sözleriyle katliamı savunan ve bugün de Kürtlere ayınsının yapılmasını isteyen CHP yöneticisi Onur Öymen'e ise partisi içinde böyle bir tepki olmamış, hiçbir soruşturma yapılmamıştı.

Birgün gibi ulusalcı sosyalist gazetelerin desteklediği CHP Tunceli milletvekili Kamer Genç ise Aygün'ün Dersim katliamını gündeme getirmesine karşı çıktı.

Ergenekon'a üye olacağını söyleyen CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu ise Aygün'ün partiden atılmayacağını söylese de katliam hakkında hiçbir şey söylemedi.

CHP'yi Dersim Katliamı gerçeği ile

Sabiha Gökçen, Dersim bombardmanı öncesi poz verirken

sıkıştıran AKP ise meclisin araştırma komisyonu kurmasını, devlet arşivlerinin açılmasını, Dersim'i bizzat bombalayan Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçen'in isminin İstanbul'daki havalimanından çıkarılmasını istedi. CHP ise bu önerilere sudan gerekçelerle karşı çıkıyor.

1937-38 yıllarında Dersim'de bir katliam yaşandı ve bu tarihi gerçeği kimse inkar edemiyor. Bir put haline getirilen Mustafa Kemal ve partisi

CHP bu katliamın düzenleyicisiydi. Dersim katliamı hakkında gerçekler açıklanmadan, CHP ve devlet işlediği suçtan dolayı Dersimlilerden, Kürtler ve Aleviler'den özür dilemeden adalet yerini bulamaz.

Dersim Katliamı hakkındaki devlet belgeleri açıklansın. Tunceli ismi kaldırılmsın. Dersim katliamı hakkındaki gerçekler ders kitaplarına konulsun.

Bir daha asla!

En zengin 100 Türk'ün serveti 216 milyar dolar

Ekonomist dergisi Türkiye'nin en zengin 100 kişisini açıkladı. 100 kişinin serveti 216 milyar dolar. Asgari ücretle çalışan bir kişinin eline ise ayda 658,95 TL geçiyor!

Türkiye'nin en zengini Koç ailesi. 7 yıldır birinciliği elinde tutuyor. Cumhuriyeti kuran Kemalistlerin zengin ettiği Koç hanedanı askeri vesayet rejimini savunması ve CHP'yi desteklemesi ile tanınıyor. Koç ailesinin serveti 8 milyar doların üstünde.

İkinci sırayı ise Doğu Holding'in sahibi Şahenk ailesi, Türkiye kapitalizmine yıllarca Koç'la birlikte yön veren Sabancı ailesi ile hem MÜSİAD'a hem de TÜSİAD'a üye olan Ülker ailesi paylaşıyor. Her bir ailenin serveti 8 milyar doların buluyor. Bu üç aile AKP'yi destekliyor.

Onları 6 milyar dolarlık servetleriyle Enka Holding'in sahibi Şark Tara ve Eczacıbaşı ailesi izliyor.

Şahenk Ailesi, Erol Türkan ve Şevket Sabancı aileleri ve Ülker ailesi yer aldı. Onları 5-6 milyar dolarlık servetle Şark Tara ve Eczacıbaşı aileleri izledi.

İlk 10, 4-5 milyar dolarlık servetin sahipleri Aydın Doğan ve Mehmet Karamehmet'le son buluyor. Doğan Holding ve Çukurova Holding darbeci generallere verdiği aktif destekle tanınıyor. Karamehmet'in cunta üyeleriyle bizzat çalıştığı Ergenekon iddianamelerinde yer alıyor.

Türkiye'nin en zenginleri listesi sosyal adaletsizliğin ne denli derin olduğunu gösteriyor. Türkiye kapitalizmine yön veren aileler tüm zenginliğe el koyuyor.

General kaçtı!

Darbe girişiminde yer aldığı için ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasıyla yargılanan Tümgeneral Mustafa Bakıcı'nın kaçtı, Kuzey Irak üzerinden Belarus'a geçerek orada diğer kaçak darbeci Bedrettin Dalan'la buluştu!

Genelkurmay ve darbe yanlıları, generallerin adreslerinin belli olduğunu, kaçma girişiminde bulunmayacaklarını, bu yüzden tutuksuz yargılanmalar gerektiğini söylüyordu. General, onları yalancılık.

Darbe girişiminde bulunmak ağır bir suçtur ve dünyanın 6. büyük silahlı gücünü yönetenler bu suçun cezasını hapiste çekmedikçe aynı şeyleri yapmaktan çekinmeyeceklerdir. Ergenekoncu generaller tehlikelidir ve içerde tutulmalıdır.

Bedelli değil, gönüllü askerlik

Hükümet bedelli askerlik yasasını çıkarmaya hazırlanıyor. Bu yazı yazılırken henüz yaş sınırı ve bedelliden yararlanacak olanların ne kadar ve nasıl ödeme yapacakları henüz belli değildi. Her durumda bedelli askerlik halkın önemli bir kısmının ödeme yeteneklerinin üzerinde olacak. İnsanlar bedelliyi karşılamakta zorlanacaklar.

Daha önce de ilan edilen çeşitli bedelli askerlik yasalarından esas olarak üst orta sınıflar, zenginler yararlandı. Ödenen miktar halkın büyük çoğunluğunun ulaşamayacağı, toplayamayacağı kadar büyük.

Bedelli askerliğim yanı sıra paralı askerlik de tartışılıyor. Yani profesyonel bir ordu planlanıyor.

Sosyalistler bedelli ya da profesyonel askerlik yerine gönüllü askerliği savunuyorlar. Yani sadece isteyenlerin askerlik için başvurduğu bir düzen. İstemeyenler ise başka hiçbir sorumluluk (kamu hizmetlerinde belirli bir süre çalışmak gibi) üstlenmeden askerlik yaparlar.

Bugün Türk ordusunun üçte birine yakını subaylara özel hizmet vermekte (posta, ordu evlerinde).

Askerlerin büyük bir kısmı ise ülkenin çeşitli kentlerinde "iç düşmana" göz dağı vermek için bekliyor. Hemen her kentte kışlalarda bekleyen, arazi temizliğinden başka birşey yapmayan askerler aslında sadece göz dağı için bir mekanizmadır.

Zorunlu askerliğin tabii bir başka yanı da askere alınan gençlerin disipline edilmesi, kafalarının içini ırkçı, milliyetçi fikirlerle doldurulmasıdır.

Bütün bu nedenlerle gönüllü askerlik tek makul çözümdür.

www.marksist.org

devrimci, antikapitalist haber yorum portalı

Türkiye'den ve dünyadan günlük haberler
Kültür yazıları, kitap ve film tanıtmaları
devrimci marksist teori
dosyalar
Emek haberleri

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST GAZETE
sosyalist işçi'ye
abone olun

Parti ve Sınıf - Chris Harman
broşürü kazanın

- Darbelere, ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Kürt özgürlük hareketinin yanındaysan,
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallere karşıysan.

DSiP'e katılın, sosyalizme güç verin

● devrimci
sosyalizme
güç ver

● başka bir
dünya mümkün

dsip.org.tr

Atina'dan Panos Garganas yazdı

Yunanistan'ın yeni yöneticileri daha büyük bir istikrarsızlıkla karşılaşacak

Yunanistan'da yeni bir hükümet var. Bu hükümet yukarıdan aşağıya Avrupa Birliği ve IMF tarafından empoze edildi. Hükümetin başında eski bir bankacı var. Hükümette açık faşistler de yer alıyor.

Yeni hükümet programını Yunan parlamentosuna açıklayacak. 2016 yılına kadar sürecektir büyük kesinti programlarından bahsediyorlar.

Bu, sözüm ona geçici bir hükümet. Seçimlerin ilanına kadar geçecek 3-4 ay işbaşında kalacak. Ancak seçimleri kim kazanırsa kazansın bu hükümetin aldığı kararları sürdürmek zorunda kalacak. İşte size demokrasi!

Şimdiye kadar Yunanistan'ın özel bir olay olduğu bize söylendi. Eğer Yunan halkı biraz fedakarlık yaparsa avru istikrar kazanabilir.

Ne var ki İtalya'da olanlar bu tezi çürüttü. Şimdi daha uzun bir süre için daha büyük bir istikrarsızlık bekliyoruz.

Buna rağmen basın daha şimdiden "sorumlu" bir hükümet altında ne kadar daha iyi olduğumuzu anlatıyor. Bu, krizden bankacıların değil politikacıların sorumlu olduğunu anlatıyor aslında.

Ama insanlar gerçeği görüyor. Yapmamız gerektiği söylenen fedakarlıklar aslında bankaları kurtarmak için yapılacak. Dolayısıyla yeni bir hükümetin öfkeyi bitireceği tam bir hayal.

Ekim ayı boyunca insanlar grev ve gösteriler yaptılar. İşte yeni hükümetin korkulu rüyası da tam da bu.

Bankacı

Bu hükümet kesinti programını uygulamaya kalktığı an büyük bir muhalefetle karşılaşacak. İnsanlar mücadele etmekten vazgeçmeyecekler. Herkes yeni başbakan Lucas Papademos'un "saygıdeğer" bir bankacı olduğunu biliyor.

George Papadreu'nun hükümeti bizi IMF ve Avrupa Merkez Bankası'nın çizmelerinin altına soktu. İşçi mücadelesi onu devirdi.

Papadreu'nun son eylemi yardım programı için referandum istemek oldu. Bütün borsacılar, bankacılar finans kuruluşları işçilerin referandumunda hayır demesinden ölesiyeye korktular.

Ama insanlarda köşeyi dönünce neyle karşılaşacaklarından korku-

yorlar.

Bugünkü kriz 4 yıl önce ABD bankacılık sistemin içinde patladı.

O zaman bize Avrupa bankalarının öylesi borçlanmadığı söylendi. Bu tam bir yalandı.

Daha sonra kriz hükümetin çıkardığı bonolardan oluşan pazarlara sızdı.

Bize krizin sadece yeterince üretken ve rekabetçi olmayan bir kaç güney Avrupa ülkesi ile sınırlı olduğu söylendi.

Şimdi artık bir çözüm olduğuna dair hiç bir güvenimiz kalmadı.

Üzerinde konuşulan kesintiler devasa ve işçilerden muazzam fedakarlıklar bekliyor.

Yaklaşık 60 bin kamu görevlisi işlerini kaybedecek.

Sadece faizleri karşılamak için Yunanistan her yıl bankalara 20 milyar avro ödeyecek. Bu Yunan ekonomisinin 10 yıl önce ödediğinin tam iki katı.

Son 20 yılda Yunanistan GSMH'nin iki katını borçlara karşılık ödedi. Yani son 20 yılın en ikisini bankerlere borç ödemek için çalıştı.

Şimdi bu ödemeyi iki katına çıkarmanızı söylüyorlar.

Şu anda sol resmi muhalefet olarak görülüyor. Hükümette yer almayan sadece 3 sol parti var: Komünist Partisi, Synaspismos ve anti kapitalist sol.

Kesinti programına karşı direniş şimdi uluslararası bir konu oldu. Patronlar her yerde krizden ve krize karşı işçilerin direnişinden korkuyorlar. Yunan örneği bu korkunun yayılmasına neden olabilir.

Panos GARGANAS, Sosyalist İşçi'nin Yunanistan'daki kardeş gazetesi *İşçi Dayanışması*'nin editörü

Mısır:

Devrimciler gene Tahrir'de

Mübarek'in devrilmesinden sonra iktidara el koyan Mısır Ordusu seçimleri sürekli ertelerken seçimlere eski rejimin unsurlarının da katılmasını ve seçilmeleri sağlayan önlemler alıyor.

Bu arada devrimin başlatıcısı ve 28 gün boyunca motoru olan devrimci gençlik seçimlere katılma yetenekleri büyük ölçüde kısıldı. Bütün bunların sonucu olarak geçtiğimiz hafta sonu Müslüman Kardeşler örgütlenmesinin gençliği ile birlikte devrimci gençlik bir kere daha Tahrir Meydanı'na çıktı.

Göstericiler seçim sisteminin değiştirilmesini, derhal seçimlere gidilmesini ve Askeri yönetimin başı ve Mübarek'in Savunma Bakanlığı'na yapmış olan Tantavi'nin derhal istifasını istiyor.

Başkent Kahire'nin yanı sıra birçok başka kentte de eş zamanlı gösteriler yapıldı. Özellikle İskenderiye ve Suveyş kentlerindeki gösteriler büyük ve etkiliydi.

Ordu başta Tahrir olmak üzere gösterilere saldırdı.

Tahrir'de toplanan göstericilere göz yaşartıcı bombalar ve plastik mermil-

erle saldırıldı. 33 gösterici öldü, yüzlerce yaralı var.

Ne var ki ordu birlikleri Tahrir Meydanı'na göstericilerden boşaltmayı başaramadı. Dağıtılan göstericiler her defasında toplanıp yeniden Meydan'a girdi.

Göstericiler esas olarak Meydana bakan İç İşleri Bakanlığı'nın önünde toplanmış durumdadır.

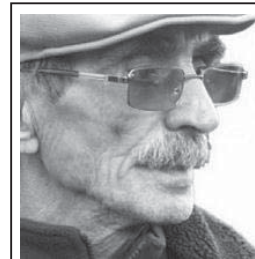
Devrimci gençler İçişleri Bakanlığı'na girmeyi zorluyorlar ve ordu birlikleri zorlukla göstericilere engel olabiliyor.

Çatışmaların 2. gününde hükümet istifa etti, ancak Yüksek Askeri Konsey yeni hükümet işbaşına gelene kadar hükümetin görevine devam etmesini istiyor.

Hükümetin istifa kararı Tahrir'de ve bir çok merkezde halk tarafından kutlanırken, devrimciler geri adım atmıyor ve kitle gösterileri büyüyor.

Bu arada Türkiyeli ulusalcı sosyalistler, özellikle de TKP yöneticileri hiç endişelenmesin. Mısır'da devrim filan yok. Suriye'de de halk aslında Esad rejimini destekliyor.

Telaşlanmasınlar, devrim yok!

Devrimci sosyalist hareketinin önemli isimlerinden biri olan İsmet Öztürk (Çörtük İsmet) hayatını kaybetti.

İsmet Abi emeğin kurtuluşu mücadelesine ve komünist ideale yürekten bağlı, 45 yıldır sınıf mücadelesinin ön saflarında yer almış bir marksistti!

Sevgili eşinin, ailesinin, yoldaşlarının ve Türkiyeli sosyalist hareketinin başı sağolsun.

Hoşçakal İsmet Abi...

Faşistler hükümette

Yunanistan'ın aşırı sağcı partisi LAOS. Bu partinin içinde açık faşist gruplar da var.

Bu gruplar 1930'larda ülkeyi yöneten faşist diktatörlüğü ve

1960'lardaki askeri diktatörlüğü açıkça savunuyor.

Yeni hükümette bir LAOS üyesi ulaştırma bakanı.

Ancak Yunanistan'da 1930'lardan beri güçlü bir anti-faşist mücadele geleneği de var. Yeni hükümetin işi bu açıdan da zor olacak.

Berlusconi'nin istifası sokak partileriyle kutlandı

Roma'dan
Louis Bayman
bildiriyor

20 yıldır İtalyan politikalarını belirleyen Başbakan Berlusconi istifa etti. Bütün iktidarı boyunca büyük kitle hareketleri ile karşı karşıya olan Berlusconi'nin yerine eski bir Avrupa Birliği yöneticisi olan Mario Monti geçti.

Başbakan Berlusconi'nin istifası İtalya'da kutlamalara neden oldu. Roma'nın dört bir yanından gelen kalabalıklar şehrin merkezinde sokakları doldurarak şenlik yaptılar.

Berlusconi'nin konutunun önüne gelindiğinde kalabalıklar eski partizan şarkısı "Bella Ciao"yu söyleyerek sloganlar attılar.

Neredeyse 20 yıldır İtalya'nın politik yaşamını belirleyen Berlusconi'nin gitmesi birçoklarının inanmadığı bir olaydı.

Berlusconi gelmiş geçmiş devlet yöneticileri içinde herhalde en saçma, en ırkçı liderlerden birisiydi. Alman Avrupa parlamenterlerine Nazi derken, Barack Obama'ya "güzel bir güneş yanığınız var" demişti.

Berlusconi'nin başlıca ilgi alanlarından birisi genç ve belki de bazıları 18 yaşın altında kadınlara duyduğu ilgiydi. Evinde sık sık verdiği partileri "hiç değilse eşcinsel değilim" diye savunuyordu. İtalyan LGBT hareketi de "hiç değilse Berlusconi değiliz" diye yanıt vermişti.

Zarar

Berlusconi İtalya'ya da büyük zararlar verdi. Ülkeyi ilk milyonlarını kazandığı bir inşaat gibi yönetti.

Berlusconi'nin İtalya'sında kısa dönemli iş akitleri hasta işçileri bile çalışmaya zorluyordu. Ücretler donmuştu, fiyatlar roket gibi yükseliyordu.

Kara ekonomide çalışan işçilerin hemen hemen hiçbir hakları yoktu buna rağmen krizin sorumlusu olarak gösteriliyorlardı. Bu işçilere karşı ırkçı saldırılar oluyordu ve Mafya her zaman iş üstünde, işçilerin tepesindeydi.

İtalyanlar 2011 yılını otokratların devrildiği yıl olarak görüyor. Tunus'ta Bin Ali, Mısır'da Mübarek ve şimdi de İtalya'da Berlusconi.

Başbakanlığı döneminde Berlusconi Benito Mussolini'den bu yana elinde en çok yetkiyi topladı.

Ve sayısız yolsuzluklar Berlusconi'nin iktidarını simgeliyor. Başlıca çabalarından birisi bir skandal sonucu hapse düşmemektir.

Baskı

Berlusconi bastırmaya çalıştığı halkın daima büyük baskısı ile karşı karşıya kaldı. 1994'de kurduğu ilk hükümet bir genel grev öncesinde koalisyonun bölünmesi sonucu düştü.

2001'de yeniden seçilmesi büyük bir harekete ve militan eylemlere yol açtı.

Bunlardan birisi de Cenova'daki G8 toplantısında gerçekleşen ve 250 bin kişinin katıldığı gösteriydi.

Cenova'da 3 gün boyunca polisler göstericilerle çatışmış, bu arada polis Carlo Giuliani'yi öldürürken binlerce göstericiyi acımasızca dövmüştü.

Milyonlara ulaşan sayısız grev gerçekleşti. Antikapitalist hareket aynı zamanda savaş karşıtı hareket haline de geldi.

2002 yılında Floransa'da 1 milyon kişi, Berlusconi'nin İtalyan birliklerini Irak savaşına sokmasını engelledi.

2006 yılında Berlusconi seçimleri kaybetti. Ama solun beklediği kesin yenilgi gerçekleşmedi. İki yıl sonra

geri geldi.

Derinlemesine yerel örgütlenmelere sahip olan sol politik tartışmalara boğuldu. İçinde radikal sol unsurları da taşıyan sol hükümet yeni liberal politikaları uygulamaya devam etti, Afganistan'a yeniden asker yolladı.

2008'de Berlusconi bu sol hükümete karşı seçimleri kazandı.

Aslında Berlusconi'ye karşı duran asil güç parlamento dışı güçlerdi. Fiat otomobil fabrikası işçileri bir dizi grev yaptı.

Militan bir öğrenci hareketi üniversite "reformlarına" karşı direndi.

Berlusconi bu sene Haziran ayında bir başka büyük darbe daha yedi.

Özelleştirme karşıtı hareket ve sosyal hareketler üç referandumda Berlusconi'yi yenmek için birlikte harekete geçti.

O günden beri tam bir direniş karanavali yaşanıyor.

15 Ekim'de bütün dünya ile birlikte San Giovanni Kilisesi de dahil işgaller gerçekleşti.

Bütün bu direniş hareketi Berlusconi'nin ülkeyi yönetme yeteneğini zayıflattı.

Kararname

Berlusconi'nin yerine Avrupa Birliği ve bankaların istediği Mario Monti geçti.

Bu "teknokratik" hükümet görüşü sadece hükümetin politikalar üstü olduğunu göstermeye çalışıyor. Ama gerçekte teknokrat hükümeti tamamiyle istikrar programının uygulayıcısı ve mali kuruluşların egemenliğini korumanın aracı olacak.

CGIL, İtalya'nın en büyük sendika örgütlenmesi, Berlusconi'nin başbakan olarak son icraatı olan istikrar paketine karşı çıkan en önemli sivil toplum örgütüydü.

Sokaklarda Berlusconi'nin devrilmesini kutlarken önümüzde büyük, zorlu bir mücadele var.

Birçok İtalyan gelecek için endişeli ve yıkımın eşliğinde oldukları korkusunu taşıyorlar.

İtalya'nın radikal hareketi şimdi hızla dünyada gelişen küresel hareketi nasıl devam ettireceğini belirlemeli.

Artık Berlusconi yok ama şimdi önce onu oraya yerleştiren şimdi de Mario Monti'yi yerine getiren güçlerle mücadeleye hazırlanmalıyız.

Louis BAYMAN

İtalya'da kim kimdir?

İtalyan siyaset dünyası tam anlamıyla yoz bir topluluktur. Devasa politik kadrolar arasında bitmek bilmeyen kişisel rekabet, çekişme vardır.

İrkçı **Kuzey Birliği** İtalyan politik yaşamında önemli bir yere sahiptir. **Silvio Berlusconi'nin Halk Partisi** ile koalisyon hükümeti kurmuşlar ve birçok zor zamanda hükümeti kurtarmışlardır.

Birliğin içinde bir de faşist bir part var.

Faşistler sürekli olarak göçmenlere karşı kampanyalar yaparken kuzeyin güneyden ayrılmasını savunuyorlar. Son seçimlerde ağır yenilgi aldılar.

Bir de merkez sağ parti var. **İtalya'nın Değerleri** adlı bu parti derhal Monti hükümetine destek verdi.

Burjuva medyasının en çok değer verdiği sol parti olan **Radikal Parti**'de Monti hükümetine derhal destek verdi.

Eski düzeni temsil eden **Mario Monti** şimdi İtalya'nın başında.

Monti iktidara seçilerek gelmedi, **Avrupa Birliği** elitleri onu tayin etti ve İtalyan parlamentosu bu tayini onayladı.

İtalya'ya "**umut**" getireceğini söylüyor. Ama onun görevi IMF, AB ve bankaların talep ettiği kesintiler programını uygulamak olacak.

Mario Monti 1995'den beri yaklaşık 10 yıl Avrupa Birliği bürokrasisi içinde çalıştı.

O İtalyan halkına değil, AB içindeki eski arkadaşlarını dinleyecek, onların söylediklerini yapacaktır.

Avrupa'da darbeler

Birçokları ama en çok da ulusalcı sosyalist parti ve gruplar **"artık Türkiye'de darbe olamaz"** derken önce Yunanistan'da, ardından da İtalya'da darbe oldu. Hele **"ABD'nin izni olmadan darbe olamaz ve artık ABD darbe istemiyor"** diyenler iyice yanıldı.

Yunanistan'daki darbe daha açık ve çıplak yaşandı. Başbakan **George Papandreou Avrupa Birliği'nin, daha doğrusu Frankfurt Grubu'nun önerdiği "kurtarma paketi"** referandumuna sunmak isteyince derhal Almanya'ya çağrıldı ve güzel bir zılgıt yedi. Papandreou ardından

Yunanistan'a döndü ve genel kurmay başkanı ve kuvvet komutanlarını darbe yapacaklar diye tutuklattı ama bu yetmedi. **Frankfurt Grubu** öyle bir baskı yaptı ki sonunda istifa ederek yerini bir koalisyon hükümeti kurmak üzere **Avrupa Merkez Bankası** eski ikinci Başkanı **Lucas Papademos'a** bıraktı.

Şimdi Yunan hükümetinde açık faşistlerin partisi **LAOS**'tan bakanlar var.

İtalya'da süreç biraz daha üstü kapalı ve hızlı oldu. Kimse **Berlusconi'yi azarlamadı ama faiz oranları artırıldı ve Berlusconi mesajı olarak apar topar istifa etti. Tapındığı ve parçası olduğu serbest pazar**

kafasını yedi. Berlusconi'nin yerine eski bir avro-komünist olan cumhurbaşkanı **Giorgio Napolitano** hükümeti kurma görevini eski AB yöneticisi **Mario Monti'ye verdi.**

Monti'nin hükümetinde de çeşitli sağ eğilimlerin yanı sıra açık faşistler var.

Hatırlanacağı gibi Türkiye'de de sosyal demokrat **Kemal Derviş** hükümetin başına getirilmiş ve "istikrar programı" onun direktifleri ile yürütülmüştü. Kimileri koalisyon hükümetinin Derviş zamanında devam ettiğini söyleyerek Türkiye'de durumun farklı olduğunu anlatmaya çalışsalar da Derviş aslında ülkeyi yöneten gücün başındaydı.

Yunanistan ve İtalya'da darbeleri gerçekleştiren merkeze **Frankfurt Grubu** deniyor. **Frankfurt Grubu** Alman Başbakanı **Angela Merkel**, Fransız Başbakanı **Nicolas Sarkozy**, Avrupa Merkez Bankası Başkanı **Mario Draghi** ve IMF Başkanı **Christine Lagarde** dan oluşuyor.

Avrupa'nın **Avro bölgesi** derin bir kriz yaşıyor. Yunanistan ve İtalya'nın dışında daha birçok Avrupa ülkesi borç krizinin dibine doğru yuvarlanıyor. Borç batağındaki ülkeler Avro'dan ayrılarak kendi yerel para birimlerine dönerek paralarını devalüe edip yani paralarının değerini, yani ihracılarını ucuzlatabilir ve böylece ekonominin toparlanma şansı yaratabilir.

Avrupa Birliği buna izin vermiyor. Onun yerine borç batağındaki ülkelere "teknokrat hükümetleri" tayin edilerek "istikrar programları" uygulanıyor.

İstikrar programları kesinti demek, işçilerin ve emekçilerin cebinden çalmak demek. İşsizliğin artması demek.

Yunanistan ve İtalya'da kurulan hükümetlerin "teknokrat" hükümetleri olduğu söyleniyor ama bu tam bir saçmalık.

Her iki ülkede de yeni hükümetler sınıf politikaları, egemen sınıf politikaları uygulayacaklar ve emekçilerin ellerindeki budayarak krizi çözmeye çalışacaklar, avro bölgesinin yaşamasını sağlamaya çalışacaklar ve Fransa ve Almanya'nın üstünlüğünü koruyacaklar.

Aslında "teknokrat" hükümetleri en çıplak bir biçimde toplumun

yüzde 99'una karşı yüzde 1'in çıkarları için çalışacak.

Yunanistan ve İtalya'da seçilmişlerin yerine tayin edilmişler geldi. Belki sokaklara tanklar çıkmadı, Türkiye'de darbelerde olduğu gibi serhat türküleri çalınmadı ama darbe oldu!

1929 krizinden sonra Avrupa'da Hitler, Franco güçlendi. Diğer ülkelerde de benzeri akımlar hızla öne çıktılar. Bugün Avrupa'nın her yerinde milliyetçiliğin kabarması geleceğe dönük en önemli tehdit. Ancak Avrupa işçi sınıfının kendilerine dayatılan programları boyunu bükerek kabul edeceğini düşünmemek gerekir. Gericiliğin yükseldiği her dönem, devrimin olasılıklarının da ortaya çıktığı dönemlerdir.

Doğan TARKAN

Türkiye'nin milli gelirinin yüzde 2,7'si askeri harcamalara gidiyor

Askeri harcamalarda 187 devlet arasında Türkiye 14. sırada

Savaşa hiç

Sosyalist İşçi yayına hazırlandığı sırada Kandil'de devlet ile PKK arasındaki görüşmelerin sürdüğü, ateşkes için anlaşma sağlandığı haberleri basına sızdırılmıştı. Ne hükümet ne de PKK bu haberi yalanladı.

Bir süre önce medyaya sızdırılan PKK-devlet görüşmesinin tutanakları da "terörist" denilen PKK'nin liderliği ile Başbakan'ın doğrudan temsilcileri arasındaki görüşmelerin Kürt sorununda çözüm aşamasına ne denli yaklaştığını ortaya koymuştu.

Barışa ve çözüme bu denli yakınken ölümler devam ediyor. Ordu operasyonlarından vazgeçmiyor, böylece çatışmalar kaçınılmaz hale geliyor. PKK ile pazarlık masasına oturan hükümet rakibini zayıflatmak için generallerle destek veriyor. Askeri yöntemlerle PKK'nin yok edilmeyeceği ortadayken AKP hükümet paralı askerlerden oluşan özel ordu kurmak istiyor. "KCK operasyonları" adı altında BDP'lilerin sudan bahanelerle tutuklanması ise çatışmaları kışkırttığı gibi barış için zemini de ortadan kaldırılıyor.

İşçiler ve yoksullar barışa destek vermelidir

Türkiye işçi sınıfının PKK ile savaşan bir çıkarı yoktur, barıştan çıkarı vardır. Kürt halkına karşı cepheye sürülen ve ölenler zenginlerin değil yoksulların çocuklarıdır. 27 yıldır milliyetçiliği körükleyerek, Kürt ve PKK gerçeğini gizleyerek, Batı'da yalayan emekçileri savaşı desteklemeye ikna eden devlet ölümlerin ve yoksulluğun sorumlusudur.

Sosyalistlerin görevi Batı'da yaşayan işçilere ve yoksullara barışın ne denli acil ve gerekli olduğunu anlatmaktır. 12 Eylül referandumunda çözüm için PKK ile devletin masaya oturmasına 'yetmez ama evet' diyen yüzde 58 barışa ve çözüme hazırdır. Devrimci sosyalistler, hükümet ve destekçilerinin Kürt hareketine karşı kışkırttığı milyonlara seslenmeli, gerçekleri

ortaya koymalıdır.

Barış mutlaka sağlanacak. Kürt sorununda siyasi çözüm kaçınılmaz olarak kendini ortaya koyacak. Ancak bunu bir an önce olması gerek.

Barış ne kadar çabuk gelirse, ölümler o kadar çabuk engellenebilir. Barış sürecini sabote edenleri durdurmalıyız. Savaşın dilini hâkim kılmak isteyenleri susturmalıyız.

Kürt halkı özgür olmadıkça Türkiye işçi sınıfı da özgür olamaz.

Savaş sürdükçe kaybeden yönetenler değil biz olacağız.

■ "KCK operasyonları" son bulsun! Tutuklu BDP'liler serbest bırakılsın! Terörle Mücadele Kanunu bir an önce kaldırılınsın!

■ Devlet ve PKK arasında yapılan görüşmeler, açık müzakerelere dönüşsün! Barış sürecinin bütünü halklara açıklansın!

■ Askeri operasyonlar son bulsun, ordu kışlasına dönsün!

■ Vergilerimiz savaşa değil yeni iş imkânları yaratmak, yeni hastaneler ve okullar yapmak için harcansın!

■ Yeni anayasada Kürtlerin hakları tanınsın!

■ Savaşa hiç gerek yok! Eşit kardeşlik, mutlak adalet, onurlu bir barış Türkiye işçi sınıfının çıkarıdır!

4. sayı çıktı!

Sosyalist İşçi satıcılarından ve kitapçılardan edinebilirsiniz

www.altust.org

2012 bütçesinde askere ve polise ayrılan pay 35 milyar dolar

Bir savaş uçağının veya helikopterin 1 saat havada kalması 10 bin dolar

gerek yok

8 Ekim Ankara Mitingi, Barış İnisiyatifleri, Fotoğraf: Ali Kaydaş

Evet, adil olmak zor iş!

Yıldıray Oğur, Taraf'ta 20 Kasım'da yayınlanan yazısına, "Adil olmak zor zanaat" başlığını atmış. Bir yazarın kendisini tarif etmek için bulabileceği en kaliteli başlıklardan birisi. Gerçekten de adil olmak zor zanaat! Politik hijyen tutkusu değil zor olan, "amasız" cümleler kurmak da değil, demokrat görünüş şoven olmak da, devletle örgütü eşitlemek de, zor olan, gerçekten de adil olmak. Adalet sadece mülkün değil, her Türk'ün de siyasi saçmalığının temelidir.

Yıldıray, PKK saldırıları sonucunda ölen insanların yalnızlığını ya da yaralananların ya da bombalı saldırıdan sağ çıkan ama yakınlarını arkadaşlarını kaybedenlerin durumunu, mizahi değil ama son derece kaba bir kara mizah duygusuyla aktarıyor. Hem PKK ile hem de bu eylemlerden dolayı PKK'yi kınayan ve bu yüzden de lanetlenmesi gereken yazarlarla, siyasi gruplarla dalga geçiyor.

Ne kadar dalga geçtiğinin de farkında olduğu için, ölçüyü kaçırdığını bile bile, "ölçüyü kaçırdım, ama bu da size az bile aslında!" demeye getiriyor. Sonra, sonrası vahim işte. **Nabi Yağcı**'yı, **Yıldırım Türker**'i, **Roni Margulies**'i, şiddeti kutsallaştırmakla, PKK'nin kullandığı bombaların içinde boncuk aramakla suçlamakla kalmıyor, yöntem olarak televizyon tarihinin gördüğü en şoven, en savaş yanlısı **Ertürk Yöndem**'le adını andığı yazarları aynı kefeye koyuyor.

Nabi Yağcı ve Ertürk Yöndem benzermiş, öyle mi? Roni Margulies'le RTÜK Yöndem benzermiş, Yıldıray'a Oğur'a göre. Bu benzerlikten sonra, yazının sonunda, biraz ağır yazdığını söylüyor. Kendi cümleleri kendisine çok ağır gelmiş belli ki, ama saçmalığı ağırlıkla eş tutmak için, bir gazetecinin kendi kelimelerine biçtiği anlama bu kadar da güvenmek zorunda değiliz.

Ortada, **Taraf** gazetesinin darbelere karşı oynadığı rolü iflas ettiren, Ergenekon'un foyasını açığa çıkartırken sergilediği cesareti mumla aratan bir korkaklık var. Taraf'ın önemini önemsizleştiren, sinik bir eğilimle, kendini kaybederek, yaşamını "**Kardeşlik-Adalet-Barış**" mücadelesine adanmış insanları, bir çırpıda, bir cümlede, bir köşe yazısında harcadığını sanıyor.

Bunun bir önemi yok! **Ertuğrul Özkök** misali ezber bozmayı, ortalımadan farklı düşünüyormuş gibi yapıp, o konudaki en sağ fikirleri bir gazetedeki hâkim hale getirmeyi alışkanlık haline getirmek, her şeyden öte, Kürt sorununda barışçıl bir çözümün gelişmesine hiçbir katkıda bulunmuyor. Ertürk Yöndem devletin adamıydı, Yıldıray Oğur'un eleştirmeye çalıştığı yazarlar, devletten hesap sorulmasını istiyor. Yöndem'le bu yazarları benzetmek için Kürt sorunu söz konusu olduğunda, bir şeyden tarifsiz bir şekilde nefret etmek gerekir. Peki, Yıldıray gibilerin nefret ettiği şey ne? Bu yazarların adil olma yeteneğini kaybetmelerinden mi nefret ediyor? Değil. Yıldıray Oğur PKK'den nefret ediyor. O kadar nefret ediyor ki, şiddete karşı çıktığını, barışı savduğunu düşünürken, şiddetle ve savaşçı politikaların derinleşmesine hizmet eden yazılar yazıyor.

Şiddete karşı şiddeti eleştirmekte özgürsünüz. Şiddete karşı şiddeti eleştirdiğinizde, şiddetin sona ermesi için zerre kadar katkı yapmış olmazsınız. Temiz kaldığınızı sanabilirsiniz. Ama savaşın taraflardan birisini neredeyse nefret ederek mütemadiyen eleştirmek, tüm kötülüklerin kaynağı olarak görmek, böyle anlatmak, şiddetin sona ermesi için şiddetin kaynağından durdurulması gerektiğini yazarlarla dalga geçmek, yani örgütlenmiş bir şiddet aygıtı olarak devleti, onun hükümetini durdurmaya çalışmadıkça, ne temiz kalırsınız ne de şiddetin sona ermesine yardımcı olursunuz.

Çelişkili olan, ölümler üzerinden tartışma yapılmasına karşıymış gibi görünenlerin, her defasında kopan bacaklar ve yitirilen canlar, çocukların ölümü gibi zaten hepimizin bildiği acı gerçekleri, biraz da dalga konusu yaparak tartışmanın göbeğine yerleştirmeleri. Dışarıdan bakan, Yıldıray Oğur ölümlerden şiddetle acı çekerken, kafa bulduğunu sandığı yazarların kan ve şiddet meraklı olduğunu düşünecek. Tersine, Yıldıray Oğur gibi yazarlar, ezenle ezilen arasında tarafsız kalınacağına sananlar, ortada bir savaş varken, savaşın nedenleri belliye, savaşın faturasını sadece bir tarafın benimsenmesi mümkün olmayan yöntemlerini eleştirerek onun üzerine yıkmaya ve ölümleri dile getirip temiz kalmaya çalıştıkça, ölü sayma yarışmasına zorluyor şiddetin kaynağını eleştirenleri.

Kürt sorununu PKK yaratmadı. Her gece rüyasını gördüğünüz "PKK'ye lanet" yürüyüşü yapılsa da Kürt sorunu çözülmeyecek. PKK tüm üyeleri öldürülerek imha edilse de Kürt sorunu çözülmeyecek. Üstelik şiddete karşı şiddet de bitmeyecek.

Kürt sorunu zira Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürtlerin ulusal haklarını tanıması, inkârı ve Kürtlerin tanınma çabalarının her seferinde şiddetle bastırılmasından ibarettir. Bu satırlar yazılırken, 48 avukat KCK'den gözaltına alındı.

Bazı yazarlar, adil olma ahkâmı keseceklerine, satırlarına sinen tutuklama izlerine dikkatli baksalar, ne iyi olur!

Şenol KARAKAŞ

Savaşın faturasını bize ödetiyorlar

Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım, Ağustos ayında yaptığı açıklamada savaşın en önemli ekonomik kaynakları yuttuğunu itiraf etti: "1984-2011 arasında "terörle mücadele" için doğrudan yapılan harcamalar 300 milyar dolar, dolaylı harcamaların ise 700 milyar dolar, toplam maliyetin 1 trilyon Dolar."

Türkiye'de milli gelirin yüzde 2,7'si "savunma harcamaları" adı altında silaha ve savaşa aktarılıyor. Kürt sorununda çözümsüzlükle geçen 27 yıldır bu durum hiç değişmedi.

Bütçelerde Milli Savunma Bakanlığı'na aktarılan payın yanı sıra bütçe dışında birçok kaynakta savaş aktarılıyor.

Savunma Sanayi Destekleme Fonu bu kaynakların başında geliyor. Her işçinin ücretinden alınan gelir ver-

gisinin yüzde 5'i "savunma harcamalarına" aktarılıyor. Türkiye'de toplam vergi gelirlerinin yüzde 70'ini ödeyen emekçiler savaşı da finanse ediyor.

Tabii bununla bitmiyor. Akaryakıtın alınan verginin yüzde 5,8'i, içki ve sigaradan alınan ÖTV'nin yüzde 10'u, şans oyunlarından elde edilen paranın önemli bölümü de savaşa aktarılıyor.

Çocukları ölüme gönderilen Türkiye işçi sınıfı ve yoksulları, savaşın faturasını da ödüyor. Vatan millet nutuklarıyla savaşın devam etmesini isteyenler, generallerin ve silah tüccarlarının çıkarlarını savunuyor. Savaş demek yoksulluk demektir. Barış, sadece ölümleri engellemeye kalmayacak, milyonlar için insanca bir yaşamı da mümkün kılacaktır.

Skorsky ya da F-35 değil 4 milyon kişiye iş

Türkiye son beş yılda 2,7 milyar dolarlık silah ithal etti. 3,5 milyar dolarlık Skorsky anlaşması 5 yıldır harcanan parayı geride bıraktı.

Skorsky savaş helikopterleri PKK'ye karşı savaşta kullanılıyor.

Şubat ayında hükümet 3,5 milyar dolarlık Skorsky için anlaşma yaptı. Bu öylesine büyük bir anlaşma ki dünya mediasında geniş biçimde yer aldı.

AKP hükümeti ayrıca kararlık silah şirketi Lockheed Martin'le anlaşarak 116 tane F-35 savaş uçağı anlaşmasını da imzaladı. F-35'lere 15 milyar dolar harcanacak.

Türkiye'yi silahlanma listesinde daha da tepelere taşıyacak bu adımlar Türkiye işçi sınıfının daha da yoksullaşması anlamına geliyor.

109 savaş helikopterin maliyeti

Türkiye'deki 19 milyon ailenin evinden 185 doların çıkacağı anlamına geliyor. 3,5 milyar dolar savaş helikopterlerine değil halk için harcansaydı bu çok şeyi değiştirdi. Bu parayla 4 milyon kişiye 1 yıllık iş imkânı sağlanabilirdi. 550 yataklı 35 hastane yapılabilirdi.

Rosa Lüksemburg ve kitle grevi

Rosa Lüksemburg, kitle grevleri hakkındaki yazılarıyla marksizme önemli katkılarda bulunmuş bir devrimci sosyalistti.

Lüksemburg, kitle grevlerini ekonomik ve politik talepleri birleştiren, işçi mücadelesini dünyanın dönüşümünün merkezine koyan çok önemli eylemler olarak görüyordu.

Rosa, kitle grevleri hakkındaki fikirlerini oluştururken, özellikle Rus İmparatorluğu'nu 1905'de silip süpüren mücadeleler gibi gerçek mücadelelerden ilham almıştı. Bu fikirler, aynı zamanda, Alman işçi sınıfı hareketinin reform ve devrimin doğası hakkındaki tartışmalarının bir parçasıydı. Bu tartışma bugün de kulaklarımızda yankılanmaya devam ediyor.

1905 olayları, Avrupa işçi sınıfı hareketi için bir dönüm noktasıydı. 1905'de, Rus İmparatorluğu Çar II. Nicholas tarafından yönetilen korkunç bir diktatörlüktü. Demokrasi yoktu. Polonya gibi ülkelerdeki insanlar Rusça konuşmak zorundaydı. Hızla gelişen endüstriyel merkezlerde işçiler çok acımasız koşullarda çalışıyorlardı.

Ocak ayında, bir papaz olan Gapon'un önderlik ettiği yurttaşlık hakları gösterisinde eylemciler başkent St Petersburg'da çarın sarayına yürüdüler.

Göstericiler parlamento, oy hakkı, özgür eğitim ve sekiz saatlik iş günü talep ediyorlardı.

"Kanlı Pazar" olarak adlandırılan bu olayda Çar'ın askerleri göstericilere ateş açtı ve yüzlerce kişi öldü.

Bu olay, Rus İmparatorluğu'nun her yerinde yoğun bir mücadele döneminin başlamasına neden oldu. Büyük şehirlerde grevler ve kırsal kesimlerde köylü ayaklanmaları gerçekleşti.

Kanlı Pazar'dan on beş gün sonra Rus Devrimi St Petersburg'dan Polonya'ya, Ukrayna'dan Baltık Devletleri'ne kadar çok geniş bir alana yayılmıştı.

Lüksemburg o zamanlar Almanya'da yaşıyordu. Kendisi, Rusya'daki, özellikle memleketi Polonya'daki olayları büyük bir heyecanla izledi.

Ayaklanma

Lüksemburg, St Petersburg ayaklanmasının etkisini, 1906'da yayınladığı **Kitle Grevleri, Politik Parti ve Sendikalar** broşüründe şöyle anlatıyor:

"Sınıf duygusu ve sınıf bilinci sanki ilk kez bir elektrik şokuyla uyanmış gibiydi... Milyonlardan oluşan işçi sınıfı kitleleri, aniden ve çok net bir şekilde, on yıllardır kapitalizmin zincirleri içinde sabırla katlanmak zorunda kaldıkları toplumsal ve ekonomik varoluşun aslında ne kadar

dayanılmaz olduğunu anlamışlardı.

"Böylece bu zincirler kendiliğinden sarsılmaya başladı."

Ayaklanma çok sayıda küçük mücadelenin üzerine geldi. 1896 ve 1897'de on binlerce St Petersburg tekstil işçisi greve gitti.

1902'de Kafkasya'daki petrol işçileri bir kitle grevi düzenlediler ve 1903'de Rusya'nın bütün büyük şehirlerinde genel grevler oldu. Japonya ile savaşın sona erdiği 1905 Eylül ayında grevler ve mücadelenin düzeyi daha da arttı.

Lüksemburg, **1905 Rus Devrimini** ni tanımlayan en önemli özelliklerden biri olan kitle grevlerinin nasıl eski mücadelelerin hayaletlerini içinde barındırdığını şöyle anlatıyor:

"Modern proletaryanın sayısız bütün acıları onlara eski kanayan yaraları hatırlattı. Uğruna mücadele edilen sekiz saatlik iş günü, karşı çıkılan parça başı iş modeli, bir el arabasının içine konup kapı dışarı edilen acımasız ustabaşı, elde etmek için çaba harcanan daha iyi ücretler ve ev işinin lağvedilmesi."

İşçiler kendilerini Çar'ın devleti - polis ve ordu - ile karşı karşıya buldular ve protesto etme hakkı için verdikleri politik mücadeleye devam ettiler.

Onların verdiği mücadele, diğer işçileri de ücretlerini ve çalışma koşullarını iyileştirmek için mücadele etmeye teşvik etti. Bu mücadeleler, politik mücadelelerin kendine olan güveninin artmasını sağladı.

Çar'ın, sınırlı oy hakkı ile bir parlamento (**Duma**) oluşturmasıyla devrim, 1905 sonbaharında bazı reformlar kazandı.

Devrim, Aralık ayında Moskova'daki işçilerin sekiz gün sürecek bir ayaklanma başlatmasıyla doruk noktasına ulaştı. Fakat bu ayaklanma yalnız kaldı ve Çar'ın birlikleri tarafından bastırıldı. Devrimci dalga geri çekildi.

Fakat 1905 ayaklanması sırasında edinilen deneyimler, devrimcilerin modern işçi sınıfı devriminin nasıl gerçekleşeceği konusundaki fikirlerinde dönüşümlere yol açtı.

Lüksemburg'un yazdığı gibi, *"Kitle grevi, proletaryanın bütün büyük devrimci mücadelelerinin doğal ve teşvik edici ilk biçimidir."*

Bu, marksist gelenekte önemli bir gelişmeydi. **1789 Fransız Devrimi** gibi önceki devrimler, devlet gücü sorunu üzerine gelişmiş ve bu gücü aristokrasinin elinden almıştı.

Fakat kapitalizm ekonomik ve politik gücü birbirine daha da yakınlaştırdı. Kapitalist sınıf, işçi sınıfına devleti kullanarak politik olarak ve sömürüyü kullanarak da ekonomik olarak hâkim olur.

Lüksemburg, kitle grevinin bu yeni gerçekten doğduğunu söyler.

"Bu anlayış önemlidir, çünkü o güne kadar sosyalist hareket içinde yaygın olan varsayım mücadelenin bu iki dayanağının birbirinden ayrı olduğu yönündeydi.

Mücadeleler

İnsanlar, sendikaların önderlik ettiği ücret mücadelesi ile politik partilerin öncülük ettiği politik mücadeleler arasında bir ayırım olduğunu düşünüyordu.

O zaman, dünyanın en büyük ve en örgütlü sosyalist partisi **Alman Sosyal Demokrat Partisi**'ydi (SPD) ve Lüksemburg bu partinin üyesiydi.

SPD, retorik olarak, kendisini devrime adanmış marksist bir partiydi. Fakat pratikte seçim çalışmasına ve sistemin reformlar yoluyla adım adım değiştirilmesine odaklanmıştı. Parti, "ekonomik mücadele"yi sendikalara bırakmıştı.

Rus Devrimi Almanya'da büyük bir etki yarattı. 1905'de, **507,964 işçi greve gitti** - bu sayı 1848-1917 arasındaki yılların herhangi birinde greve çıkan işçi sayısından fazlaydı.

Ruhr bölgesindeki kömür madencilerinin grevi, diğer örgütlü işçiler arasında bir kıvılcım gibi yayıldı. Fakat grev, sendika liderlerinin grevin yayılmasını engellemesiyle daha fazla büyüyemedi.

Patronlardan çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyen talepler hükümetten işçi haklarını güvence altına almasını isteyen taleplere

dönüştü. Politik ve ekonomik unsurlar aynı mücadele içinde var oldular.

Fakat sendika liderleri, bu mücadelenin kendi kontrolleri dışına çıkmasından hoşlanmadı. **SPD**, bu grevin "ekonomik" olduğunu, dolayısıyla kendi alanı içine girmediğini söyledi.

Lüksemburg, **Kitle Grevi**'ni bu "iki dayanak"lı yaklaşımı ele almak için yazdı.

SPD liderleri, işçilerin ilk başta sendika bilincine sahip olduklarını, dolayısıyla sendikalara üye olacaklarını, ücretler ve çalışma koşulları ile ilgili mücadele edebileceklerini düşünüyordu. Ancak bu mücadeleler sırasında örgüt gücü, işçi sınıfının gücü ve sosyalist fikirler hakkında bir şeyler öğrendikten sonra politik bir bilince sahip olabilirler, sosyalist bir partiye katılabilirler ve dünyayı değiştirmek için mücadele edebilirlerdi.

Lüksemburg, bu mekanik yaklaşımı küçümseyerek şöyle dedi:

"Fakat hareket bir bütün olarak sadece bir yönde, yani ekonomik olandan politik olana doğru ilerlemez, aynı zamanda tersi de geçerlidir..."

"Politik mücadeledeki her hamle ve zafer, ekonomik mücadele için güçlü bir güdüye dönüşür."

Dolayısıyla ekonomik ve politik mücadeleler birbirlerini beslerler. Aynı sınıf mücadelesinin iki yüzü vardır. Böylece, kitle grevi, işçi sınıfını bir mücadele gücü haline getirir. İşçi sınıfının kendine olan güveninde ve sınıf bilincinde büyük bir dönüşüme yol açar:

"Devrimci dalgaların med cezirinde en değerli şey proletaryanın manevi gelişimidir, çünkü kalıcıdır."

Atılımlar

"İşçi sınıfının entelektüel çapındaki atılım ve sıçramalar, gelecekteki kaçınılmaz ekonomik ve politik mücadelelerdeki gelişimini garanti altına alır."

Lüksemburg, Rus işçilerinin canı deneyini teorize etti. Rosa bu teorisini, **Karl Marks**'ın 50 yıl önce belirttiği fikir üzerine inşa etti - işçiler pratik olarak kendilerini nasıl yeni toplumu yönetmeye uygun hale getirir.

Marx'ın bu fikirleri SPD liderliği tarafından yok edilmişti. Marksizmin "**revizyonu**", liderliğin, kontrolsüz grevlerin seçim stratejilerini tehdit etmesinden korkması anlamına geliyordu. SPD içindeki önde gelen revizyonistlerden olan **Eduard David**, **Rus Devrimi**'nin yenilmesinin ardından şöyle dedi, *"Neyse ki, yeni devrimcilik için kısa Mayıs baharı mutlu sonla bitti."*

"Parti, yeniden kendisini, parlamenter gücünün büyümesine ve pozitif sömürüsüne adayabilir."

Fakat Lüksemburg için 1905, devrimci marksizm ihtiyacını ve işçi sınıfının kendisini özgürleştirme potansiyelini çok açık bir hale getirdi. Onun, işçi mücadelesinin med ceziri anlayışı, 20. yüzyıl'da marksizme yapılmış en önemli katkılardan biridir.

Sally CAMPBELL

(Socialist Worker, Çeviren: Arife Köse)

Kaybedilmiş devrim

Chris Harman'ın kaleme aldığı "Kaybedilmiş Devrim" Rusya'da işçi sınıfının iktidarı almasıyla başlayan, yeni bir dünyanın kapılarının açıldığı dünya devrimin Almanya'da son bulmasının nedenlerini anlatıyor.

Rusya'da 1917'de gerçekleşen devrimin etkileri tüm Avrupa'ya yayılarak, dışarıdan yıkılmaz gibi görünen otoriter Prusya devletinin kâğıttan kale gibi yıkılmasına yol açtı.

1. Dünya savaşının sonuna 1918 yılında Almanya'da başlayan devrimci hareket 1923 yılları sonuna kadar sürdü. Yüz binlerce insanın ölümüne, şehirlerde açlık ve yoksulluğa yol açan savaşa karşı ayaklanan işçi ve askerler Berlin'den Kiel'e, Hamburg'dan Rostock'a, Münih gibi büyük şehirlerde yönetimi ele geçirdiler.

Bavyera'da İşçi ve Asker Konseyleri Cumhuriyet'in kurulduğunu ilan ettiler. 1917 Ekim deneyimlerinden öğrenen kitleler her yerde demokratik öz yönetim organlarını kurdular. Şehirlerde İşçi ve Asker Konseyleri olarak örgütlendiler. İşçi Konseyleri işyerlerinde seçiliyor ve işçiler tarafından her an geri çağrılabilirler.

Ancak şehirlerdeki alt üst oluş, kitlelerin devrimci ayaklanmaları eski düzenden kalma örgütlerin tasfiyesini başaramadı. İşçi sınıfının içinde geniş ve yaygın bir örgütlüğe sahip olan Alman Sosyal Demokrat Partisi reformist fikirlerin etkisi altındaydı. Ekim devriminde olduğu gibi işçilerin kendi öz örgütlerinin iktidarı aldığı türden bir devrim Sosyal Demokrat liderlerin kâbusuydu. Reformist liderlik aşağıdan yükselen ve engellenemeyeceğini anladığı hareketi kontrol etmek için önce parçası oldu. Daha sonrada hareketi ezmek için her türlü entrikaya başvurmaktan çekinmedi. Eski

düzenden kalma güçlerle işbirliği yapmakta hiçbir sakınca görmeyen sosyal demokrat liderlik şehirlerde ayaklanan işçi ve asker konseylerini silahlı güçlerle ezdi.

Başını Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in çektiği devrimci önderliğin fikirleri ise işçi ve askerlerin arasında yaygın değildi. Hareket içinde popülaritesi yüksek olan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in çağrısıyla yüz binlerce kişi harekete geçiyordu. Ancak konu seçimlere geldiğinde konseyler içindeki çoğunluğa Sosyal Demokrat Parti sahipti. Konseyler içinde örgütlenen geniş kitleler henüz parlamenter özelemlerden umidini kesmemişti. Daha da önemlisi Almanya'daki devrimci parti Rusya'da Ekim 1917'deki gibi başarılı bir ayaklanma gerçekleştirmiş Bolşevik Partisi'nin sahip olduğu manevra kabiliyetinden yoksundu. Devrimci partinin yetersizliği her yerde ayaklanan işçi sınıfının da yenilgisine yol açtı.

Çağta OFLAS

21. yüzyıl kadın hareketi için bir çağrı

1 Küreselleşmenin ve yeni liberalizmin milyonlarca kadının yaşamı üzerinde derin etkileri var. Kapitalizm kadınların sömürülmesinde yeni biçimler ve ifadeler yarattı.

2 Kadınların sömürülmesi, baskı altında olması binlerce yıldır var olan sınıflı toplumun bir ürünüdür. Ancak kapitalizmin gelişmesi ile birlikte kadınlar durumlarının farkına varmaya ve durumlarının değişmesi için yeni pozisyonlara ve olanaklara sahip oldular.

3 Kadınlar milyonlar halinde işgücüne katıldılar ama fabrikalarda, bürolarda, dükkanlarda çalışmak bırakılmıyacak kadar özgürleşmeyi kadınların yaşamında da bir gelişme yaratmadı. Kadınlar işyerinde sömürüye uğradıkları gibi ailenin ve çocukların yükünü de omuzlamak zorunda kaldılar.

4 Kadınların geleneksel anne ve eş rolleri ortadan kalkmadığı gibi sömürüye daha uygun bir hale getirildi. Şimdi yaşamın her alanına karışmaları isteniyor ama çalışma yaşamında veya ailedeki en küçük sorundan dahi onlar sorumlu tutuluyorlar.

5 Az sayıda yönetici kadın için oluşturulan pembe koşullar asıl noktanın gözden kaçmasına yol açıyorlar, bunlar çok az sayıdaki kadın için değil bütün kadınlar için olmalı.

6 Bütün kadınlar baskı ve sömürü görmesine rağmen yaşam koşulları birbirinden çok farklı. Kadınlar cinsleri etrafında birleşik değil, sınıf esasında bölünmüş durumdadır. Orta ve üst sınıfların kadınları sömürücü sistemden pay alıyor ama bunu kendilerine dönük baskıyı azaltmak için kullanıyorlar. Çalışan kadınlar ise genellikle yemek pişiren, temiz-

lik yapan, üst sınıf kadınların kişisel hizmetlerini gören, az ücret alan ve ne yazık ki kendi ailelerini ihmal etmek zorunda kalan kadınlardır.

7 Kadınlar şimdilerde her zamankinden çok cinsellikleri ile tanımlanan objeler durumunda. Kadınların bugün de erkek kültürü ile çevrilmiş olması 1950'lerden beri kadınların durumunda hiçbir değişiklik olmadığı kanısını yaratıyor.

8 Bu seks objesi olma durumu ve erkeklerin mülkü oldukları kanısı kadınların ev içi şiddete, tecavüze ve cinsel tacize uğramalarına neden oluyor. Bu durum yeterince görülüyor, rapor edilmiyor ve gizli kalıyor. Ancak 1960'lardan hatta 70'lerden sonra bu sorunlar politik konular olarak görülmeye başlandı.

9 Yaşamlarını kontrol edebilmeleri için kadınların kendi vücutlarını kontrol edebilmeleri gerekiyor.

10 Kapitalist ideoloji bir yandan aileyi öne çıkarıp kadınların ve çocukların rollerini aileye bağlarken, aynı zamanda da çalışma hayatının gerekleri nedeni ile ailenin bireylerinden "aile yaşamından" fedakarlık yapmalarını istiyor.

11 Kâr sisteminin öncelikleri ve özelleştirilmiş aile kadına dönük baskının kapitalizm içinde yapılaşmış olduğunun kanıtıdır. Bütün gerçek ve samimi kurtuluş hareketleri insanlığın kurtuluşu için verilen daha geniş bir mücadelenin parçası olmalıdır. Bu nedenle erkekler ve kadınlar özgürlük için mücadele etmelidir. Sosyalizm ve kadınların kurtuluşu ayrılmaz bir biçimde birbirlerine bağlıdır.

12 Mücadele etmeden kazanamayız. Bütün büyük sosyal hareketler kadın sorununu öne çıkarırlar. 19'uncu yüzyılda kadınların kurtuluşu hareketi adını köleliğin kaldırılması hareketinden aldı. 20. yüzyılda kadınların kurtuluşu hareketi adını dünyanın dört bir yanındaki sömürgecilikten kurtuluş mücadelelerinden aldı. 21'inci yüzyılda kadınların kurtuluşu hareketi dünyayı değiştirmek, tüm baskıları ve sömürünün nedeni olan sınıflı topluma son vermek için mücadele etmeli.

DSİP KADIN KONFERANSI

10 Aralık 2011 (Cumartesi)

İFMC Lokali İstiklal Cad. Ayhan Işık Sokak/Beyoğlu-İstanbul

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da tüm ezberleri yerle bir eden hareket kapitalizmin kalbinde ABD'de yankı buldu. Kadınlar ezilen cins olarak krizin faturasını en ağır biçimde ödüyor. Aynı zamanda başka bir dünyayı kazanmak için, değişim için hareketin içinde yer alıyor.

Böyle bir dönemde toplanan Kadın Konferansı'nda; kadınların özgürlük ve kurtuluş mücadelesi, cinsiyetçi değer yargıları ve yeni sömürü mekanizmaları, kadın istihdamı ve ev içi emek gibi pek çok konuyu daha güçlü bir mücadeleyle örgütlenme perspektifiyle tartışacağız.

Başta kadın cinayetleri olmak üzere kadına yönelik şiddet karşısında yapabileceğimizi, kâğıt üzerinde kalan haklarımızı gerçek hayatta nasıl savunabileceğimizi ve özgürlük talebimiz nasıl yükseltebileceğimizi birlikte tartışmak için sizleri konferansa katılmaya ve örgütlenmeye çağırıyoruz.

PROGRAM:

10.00-12.00

- Kadınların ezilmesinin toplumsal kökenleri
- Biyolojik farklılıklar ve toplumsal işbölümü
- Sınıf sömürsü ve cinsiyet rolleri arasındaki ilişki
- Ataerkil Teorileri
- Ücretli emek ve ev içi emek arasındaki ilişki
- Kadınların ezilmesinden erkeklerin çıkarı var mı?

12.00-13.00 Yemek arası

13.00-15.00

- Kapitalizm ve cinsiyet politikaları?
- Kapitalizm ve aile
- Kapitalizmin krizleri ve istihdam politikaları karşısında kadın

- Yeni cinsiyetçilik; cinsiyetçi değer yargıları ve kadın bedeninin metalaşması
- Cinsel yönelimler kapitalizm için nasıl bir tehdit oluşturur?

15.00-15.30 Mola

15.30-17.30

- Kadınların kurtuluşu; mücadele deneyimleri ve perspektifler
- Kadınların özgürlük mücadelesi ve tarihsel deneyimler
- Özgürlük mücadelesi açısından Ekim Devrimi
- Tahrir'den Wall Street'e kadınlar ve toplumsal değişim
- Mücadele yöntemleri; Birlikte/ayrı örgütlenme, kota, pozitif ayrımcılık

1968 yılında Ford'un Avrupa'daki en büyük fabrikasının olduğu Degenham'da kadın işçilerin çıktığı grevi anlatan *When history was made in Dagenham*'ın hikayesi

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlayabilir. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Kadınların direnişi

7 Haziran 1968 günü Ford Degenham fabrikasında dikiş makinelerinde çalışan 187 kadın işçi greve çıktı. Kadınlar cins ayrımcılığına karşı "eşit işe eşit ücret" istiyorlardı.

Dikiş makinelerinde çalışan erkekler yarı kalifiye işçi sayılırken kadınlar kalifiye olmayan işçiler olarak görülüyor ve dolayısıyla erkeklerin aldığı ücretin ancak yüzde 85'ini alabiliyorlardı.

Ford, kadınların "yarı kalifiye" düzeyine çıkarılma isteğini reddedince grev başladı. Kadınlar 3 hafta grevde kaldı. Ford'un Halewood fabrikasındaki 195 kadın da onlara katıldı.

Kadınların hiçbir kolektif mücadele deneyleri yoktu. Hepsi ilk kez greve çıkıyorlardı. Karşılarında ise o sıralarda Hindistan'ın Gayri Safi Milli Hasılasına eşit yıllık bütçesi olan Ford vardı.

Ne var ki grev Ford'un bütün otomobil üretimini durdurdu.

Grevin başarıya ulaşabilmesi için kadınlar arasındakileri olan başka sendikaların grevi desteklemesi gerekiyordu. Ancak sendikaların yöneticileri açıkça grevi desteklemediler.

Kadın işçilerin üyesi olduğu sendikaların yöneticileri greve destek vermedi ama sendikaların bölge yöneticisi (şimdi 91 yaşında) grevcilere tam destek verdi.

Bütün bunlara rağmen kadın işçiler sağlam durdular, dayanışmayı arttırdılar.

Grevin bir aşamasında iktidardaki İşçi Partisi'nin Çalışma Bakanı grevcileri bakanlığına çağırdı. Bu toplantıda grevcilerin işyeri temsilcisi Rosie Boland Bakana eşit işe eşit ücret talebini anlattı.

Bakanla görüşmeden büyük bir güvenle dönen kadın işçiler sonunda aynı işi yapan erkek işçilerin ücretlerinin yüzde 92'sini aldılar.

16 yıl sonra eşit işe eşit ücret prensibi ülke çapında kabul edildi.

Degenham kadın işçilerinin grevi aynı işyerinde 1957 ve 1962 yenilgilerinin üzerine başladı. 1962'de grevin yenilmesi üzerine 17 işyeri temsilcisi işten atılmıştı.

Dolayısıyla Degenham grevi en acımasızca sendikalara karşı olan bir uluslararası şirkette başlamış ve işçiler arasında tabandan örgütlenmenin önemini göstermek açısından örnek olmuştu.

Kadın işçilerin grevi kazanması üzerine 1969 ve 1971'de aynı işyerinde bütün işçiler greve çıktılar.

Degenham grevine katılan bütün kadınlar aslında birer kahraman.

Ama o günlerde işyeri temsilcisi olan Lil O'Callaghan ve Rosie Boland'ın ayrı bir yerleri var.

Fabrikanın işyeri, temsilcisi Henry Friedman ve yardımcısı Bernard Passingham'da sendika üst yönetiminin bütün olumsuz basıncına rağmen grevcilerden yana tutum aldılar.

Ne yazık ki O'Callaghan ve Passingham bugün yaşamıyorlar.

Degenham grevi kadın hareketine çok büyük bir ivme kazandı. Sendikaların kadın işçi sayısı hızla arttı. 1970'de Eşit Ücret Yasası çıktı.

Degenham'ın kadın grevcilerinin mücadelesi milyonlarca kadına kötü yaşam koşullarına karşı mücadele etmek için cesaret verdi, yol gösterdi.

Kadının Fendi (Made in Dagenham)

Yönetmen: Nigel Cole

<http://www.imdb.com/title/tt1371155>

Trans, onurlu ve Türkiyeli!

Pembe Hayat Derneği üyesi üç aktivistin "polise mukavemet", 'hakaret' ve 'kamu maluna zarar vermek' gibi çeşitli suçlardan mahkûm olmasın ardından Amnesty International (Uluslararası Af Örgütü) Londra'daki merkezinden Türkiye'deki temsilcilerine şöyle bir mektup gelmişti; "tek sözcükle, zulüm". Türkiye'de trans olmak seks işçisi olmak gibi dogmalanmış bir önyargı var. Bunun sebebi de "Trans" kelimesinin iyi analiz edilememiş olmasından kaynaklı.

İşte bu sebepten ötürü Trans bireylere karşı geliştirilen tüm önyargılara karşı, Uluslararası Af Örgütü Türkiye Şubesi, İnsan Kaynağını Geliştirme Vakfı, İstanbul LGBT Dayanışma Derneği, Pembe Hayat LGBT Dayanışma Derneğinin bir araya gelişle ortaya multi-medya bir sergi çıktı. "Trans, Onurlu ve Türkiyeli: Sosyal Adalet İçin

Sanatsal Bir Müdahale" başlı altında Güney Afrikalı İnsan Hakları aktivisti ve sanatçı Gabrielle Le Roux 18 Trans bireyin portresini çizdi. Portresi çizilen bireyler resimlere çeşitli mesajlar yazdı ve portrelerinin yan-

larına öykülerini yazdılar. Sergi sadece resimle de kalmadı 18 video'da var.

Küratörlüğünü Milen Nae'nin üstlendi. G.Le Roux "...Herkes hayatını ve sevgisi koydu" dediği sergiyi "Türkiye'deki trans bireylerin ailelerinin de hak mücadelesi için devrimci bir katkı" olarak nitelendiriyor. Ve ekliyor "hak ve eşitlik mücadelesinin sadece İstanbul'da değil, Türkiye'nin pek çok bölgesinde gelişmekte olduğunu görmekten büyük mutluluk. Ancak, dünyanın birçok yerindeki insan hakları örgütleri, hala, trans bireylerin yaşadığı dehşet verici hak ihallerini görmezden gelebiliyor."

Sergiyi 11-30 Kasım tarihleri arasında Cezayir Apartmanı'nda görebilirsiniz. Serginin bir kopyası da 16-30 Kasım arasında Kuir Fest kapsamında Ankara'da sergilenecek.

Burak Yasin TUNÇLAR

işyerinizden, okulunuzdan, mahallenizden her türlü haksızlığı, eşitlik ve özgürlük mücadelemizi bize yazın:

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

★ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Büyükparmakçı Sokak,
16/3 Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Özdemir Matbaası,
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 242 Topkapı,
İstanbul - Tel: 0212 577 54 92 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

%1 dünyayı talan ediyor

Ortak hazinemiz son 30 yılda endüstri psikopatları tarafından ele geçirildi. Bu nedenle neredeyse iflas etmiş durumdayız.

Eğer zenginlik çok çalışmanın ve girişimciliğin kaçınılmaz sonucu ise Afrika'daki her kadın birer milyoner olmalıydı. Ultra zengin %1'in, eşsiz bir zekâ veya yaratıcılık ya da yetenek sahibi oldukları için zengin oldukları iddiaları kendilerine atfedilen yanlış bir düşünce örneğidir. Bu kendinizi nedeni olmadığınız sonuçlardan dolayı itibarlaştırdığınız anlamına gelir. Bugün zengin olan insanların büyük bir kısmı bu mevkie ulaşabildiler çünkü belli işleri ele geçirebildiler. Bu ele geçirme yetenek ve zekâdan daha çok başkalarının insafsız bir şekilde sömürülmesi ve doğuştan gelen rastlantıların bir kombinasyonudur. Bu gibi işler orantsız olarak belli yerlerde doğan ve belli sınıflara ait olan insanlar tarafından elde edilir.

Nobel ekonomisi ödüllü psikolog Daniel Kahneman'in araştırması finans dahileri hakkında inanılanları tamamen yıkacak sonuçlar ortaya koyuyor.

Onların görünen başarılarının bir kavramsal illüzyon olduğunu ortaya çıkarıyor. Örneğin, Kahneman 25 servet danışmanının ulaştıkları sonuçları 8 yıl boyunca çalışıyor ve buna göre danışmanların performanslarındaki tutarlılığın sıfır olduğu sonucuna ulaşıyor. "Sonuçlar bir yetenek oyunu ile değil de bir zar atma oyunundaki beklentiler ile daha çok benzerlik gösteriyor." En büyük ikramiyeleri alanlar sadece şanslılar. Benzer sonuçlar yaygın olarak tekrarlanıyor. Sonuçlar gösteriyor ki Wall Street'in her yerindeki fon yöneticileri ve tüccarlar aldıkları inanılmaz ücretleri bir şempanzenin demir parayı döndürmesinden daha iyi yaparak kazanıyorlar.

Psikoloji, Suç ve Hukuk dergisinde yayımlanan bir araştırmada **Belinda Board** ve **Katarina Fritzon** Britanya'nın önde gelen şirketlerindeki 39 üst düzey yönetici ve şirket başkanlarını test ediyorlar. Bu testin sonuçlarını ağır suçlardan mahkûm olanların kapatıldığı Broadmoor uzmanlık hastanesindeki hastalara yapılan testlerle karşılaştırıyor.

Psikopatinin belli belirtileri üzerinde patronların aldığı skorlar hastalarinki ile ya örtüşüyor ya da onları geçiyor. Aslında patronlar bu kriterler üzerinden psikopat kişilik bozukluğu teşhisi konulan hastaları da geride bırakıyorlar. Psikopat özelliklerinin patronlarda oldukça yüksek olduğunu belirten Board ve Fritzon, bunun şirketlerin ne gibi özellikler aradığı konusunda yakın benzerlik bulunduğuna işaret ediyorlar. Bu özelliklere sahip olanlar çoğunlukla güçlü insanları manipüle etme ve pohpohlama becerilerine sahipler. Ben merkezcilik, kuvvetli bir kendini üstün görme hissi, başkalarını sömürmeye hazır olma ve vicdan ve empati eksikliği pek çok kurumda beklentilerine zarar vermesi pek mümkün gözüküyor.

Paul Babiak ve **Robert Hare "Takım Elbiseli Yılanlar"** kitabında eski şirket bürokrasilerinin esnek, sürekli değişen yapılarla yer değiştirmesi ve takım oyuncusu olanların ise rekabetçi risk alanlardan daha az değerli sayılması sayesinde, psikopatik karakterlerin daha fazla tercih edildiği ve ödüllendirildiğine işaret ediyorlar. Kitabı okuduğumda bana şöyle geldi; eğer psikopat eğilimlere sahipseniz ve fakir bir ailede doğmuşsanız genelde hapse, eğer psikopat eğilimlere sahipseniz ve zengin bir ailede doğmuşsanız genelde ticaret/iş okullarına gidiyorsunuz.

Bu bütün yöneticiler psikopattır anlamına gelmiyor. Bu ekonominin yanlış özellikleri ödüllendirdiğini

gösteriyor bizlere. Patronların sendikaları güçsüzlendirmeleri ve düzenleyici otoriteleri ve vergi otoritelerini ele geçirmeleri sonucu üretici ve rantiyer üst sınıfları arasındakı ayrım yok oldu. Şirket başkanları aristokratlar gibi davranıyorlar artık. Başkanların finansal varlıklarının toplamından elde ettikleri kazançları, ürettikleri değer ya da yaptıkları iş oranının çok üzerinde ve bazen bir parazit gibi şirketleri bitkin duruma sokuyor. Elde ettikleri serveti petrol şeyhlerinden daha fazla hak etmiyorlar.

Geri kalanlarımız hükümetler ve medyada dalkavukluk eden röportajlar tarafından seçim efsanesine katılmaya davet ediyoruz. Bu onların üstün insan yeteneklerine sahip olduklarına inanmamızın efsanesi. En zenginler çoğunlukla refahın yaratıcıları olarak tanıtılıyorlar. **Oysa onlar dünyanın doğal zenginliklerinin ve işçilerinin emeklerinin ve yaratıcılıklarının yağmacısı.** Onlar hem halkın hem de gezegenin fakirleştiricileri. Artık bizi neredeyse iflas ettirdiler. Neoliberal efsanenin servet yaratıcıları dünyanı gördüğü en etkin refah yok edicileri durumunda.

Son 30 yılda olan şey, Margaret Thatcher ve Ronald Reagan'ın ilk olarak zengin ülkelere dayattığı neoliberal siyasal anlayışın yardımıyla küresel zenginliğin bir avuç insan tarafından ele geçirilmesidir. Şimdi size çok sayıda rakam vereceğim, bunun için üzgünüm fakat bu rakamların aklınıza kazınmasını istiyorum.

1947 ile 1979 yılları arasında Amerika Birleşik Devletleri'nde verimlilik yüzde 119 artarken, nüfusun enalt gelir düzeyindeki yüzde beşlik kesiminin gelir düzeyi yüzde 122 arttı. Ama 1979 ve 2009 yılları arasında ise verimlilik yüzde 80 artarken, en yoksul yüzde beşlik kesimin geliri yüzde 4 düştü. Yaklaşık olarak aynı dönemde en zengin yüzde 1'in geliri ise yüzde 270 arttı.

1999 2009 yılları arasında İngiltere'de en zengin yüzde onun kazancı yüzde 37 artarken, en yoksul yüzde onun kazandığı para yüzde 12 düştü. Bu ülkede gelir eşitsizliğini ölçen Gini katsayısı 1946 yılında 26 iken 2009 yılında 40'a yükseldi.

Son zamanlara kadar patronların her şeyi kendilerine mal etmeleri nedeniyle gözlerimiz bağlanmıştı. Akademideki, medyadaki, düşünce kuruluşlarındaki ve hükümetlerdeki yardımcıları içi boş bir iktisadın yaygın altyapısını yarattılar ve diğer insanların servetlerine el koymalarını meşrulaştırdılar. Bun anlamsızlıkla gözlerimize o kadar bağlandı ki çok nadiren bunun doğruluğuna meydan okuyabildik.

On yıllardır ilk kez ve bunun için şirket yöneticilerine teşekkür etmemiz gerek- finansal güçlerin doğrudan halka hesap vermesi bekleniyor. Bir tarih yazılıyor gibi gözüküyor.

Haketmeyen zenginler artık hedefte ve geri kalanlarımız paramızı geri istiyoruz.

George MONBIOT